

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 499/2022-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej Advokátskou kanceláriou [REDACTED], [REDACTED], v mene ktorej koná advokát a konateľ [REDACTED] proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 10 Sžfk 72/2019 z 26. apríla 2022 a jeho vydaniu predchádzajúcemu postupu takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. augusta 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom a rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správne súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania vzniknutých pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľke bol rozhodnutím Daňového úradu Nitra (ďalej len „správca dane“) č. 1023177337/2017 zo 7. novembra 2017 na základe vykonanej daňovej kontroly určený za príslušné kontrolované zdaňovacie obdobie (III. štvrtrok 2013) rozdiel v sume 523 820 eur na dani z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), nebol jej priznaný nárok na nadmerný odpočet DPH v sume 489 572,41 eur a zároveň jej bola vyrubená daňová povinnosť v sume 34 247,59 eur. Predmetné rozhodnutie správcu dane bolo na základe odvolania sťažovateľky potvrdené rozhodnutím Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) č. 100315777/2018 zo 7. februára 2018 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“ alebo „preskúmané rozhodnutie“), v ktorom žalovaný zhodne so správcou dane konštatoval, že sťažovateľka vierohodným spôsobom nepreukázala splnenie zákonných podmienok na úspešné

uplatnenie práva na odpočítanie dane podľa § 49 ods. 2 písm. b) v nadväznosti na § 51 ods. 1 písm. b) zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“). Finančné orgány nespochybnili, že sťažovateľka nadobudla kúpnu zmluvou z 2. júla 2013 konkrétne nehnuteľnosti, avšak nepreukázala, že tieto boli využité k uskutočneniu jej podnikateľskej činnosti ako platiteľa DPH. Z dôvodu prenesenia daňovej povinnosti v zmysle § 69 ods. 12 písm. c) zákona o DPH vznikla sťažovateľke tiež povinnosť zaplatiť daň v sume 29 600 eur.

3. Správna žaloba sťažovateľky proti preskúvanému rozhodnutiu žalovaného bola rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 S 40/2018-184 z 13. marca 2019 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) zamietnutá podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“).

4. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom ako nedôvodnú zamietol podľa § 461 SSP a účastníkom náhradu trov kasačného konania nepriznal.

4.1. Vo vzťahu k námietke trvania daňovej kontroly konštatoval, že daňová kontrola u sťažovateľky trvala celkom 327 dní, teda neprekročila zákonom stanovenú lehotu jedného roka, pričom zdôraznil, že obdobie, počas ktorého bola daňová kontrola prerušená z dôvodu podania žiadosti o medzinárodnú výmenu daňových informácií, sa do doby daňovej kontroly nezarátava. V tejto súvislosti odkázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) vo veci C-186/20 HYDINA SK s. r. o. proti Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky z 30. septembra 2021. Najvyšší správny súd sa stotožnil s právnym názorom krajského súdu, že sťažovateľke sa nepodarilo hodnoverne preukázať skutočnosti, ktorými deklarovala splnenie hmotnoprávných podmienok na odpočítanie DPH za príslušné zdaňovacie obdobie v roku 2013. S ohľadom na obsah administratívneho spisu a zistené okolnosti bola podľa najvyššieho správneho súdu kúpa daných nehnuteľností sťažovateľkou len účelovou transakciou smerujúcou k získaniu neoprávneného daňového zvýhodnenia vo forme odpočítania DPH. Daňové orgány tak nepochybili, ak sťažovateľke tento nárok na odpočítanie DPH nepriznali.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Proti napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu a postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal, podala sťažovateľka ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že:

a) napadnutý rozsudok neobsahuje dostatočné odôvodnenie, pretože najvyšší správny súd sa nevysporiadal s jej zásadnou argumentáciou uplatnenou v kasačnej sťažnosti. Konkrétne najvyšší správny súd nevysvetlil z akého dôvodu nevzal do úvahy aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžf 68/2012 a sp. zn. 1 Sžf 1/2016, na ktoré sťažovateľka výslovne poukazovala, preto je namietané rozhodnutie nepreskúmateľné a arbitrárne;

b) napriek konštatovaniu, že úlohou správneho súdu nie je nanovo hodnotiť dôkazy, najvyšší správny súd „skryto“ hodnotil dôkazy zabezpečené v priebehu daňového konania, čo zakladá „nekonzistentnosť a nekoherentnosť“ napadnutého rozsudku;

c) tvrdenie najvyššieho správneho súdu, podľa ktorého sťažovateľka nepreukázala, že nadobudnuté nehnuteľnosti použila na uskutočnenie svojich zdaniteľných plnení, odporuje vykonanému dokazovaniu. Sťažovateľka totiž predmetné nehnuteľnosti prenajala tretej osobe, avšak z dôvodu neplatenia nájomného nedošlo k pokračovaniu tejto podnikateľskej činnosti. O tejto skutočnosti svedčí rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 7 C 152/2014 z 12. októbra 2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15 Co 262/2016 z 24. októbra 2018, ktoré priložila k ústavnej sťažnosti. Daňové orgány, ako aj správne súdy argumentáciu sťažovateľky o prenájme daných nehnuteľnosti bez všetkého odmietli ako účelovú a túto skutočnosť ani riadne nevyhodnotili, dokonca sa o nej ani nez zmienili.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu o zamietnutí kasačnej sťažnosti sťažovateľky.

7. Ústavný súd považuje v rámci formulovania všeobecných východísk, ktoré tvoria ústavnoprávny základ jeho rozhodovania o ústavnej sťažnosti sťažovateľky za potrebné v prvom rade zdôrazniť, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa zásadne obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

8. Vzhľadom na to, že napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu bol vydaný v rámci správneho súdnictva, ústavný súd akcentuje potrebu zohľadňovať jeho špecifiká. Správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách a len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná. Správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (III. ÚS 502/2015, IV. ÚS 596/2012, III. ÚS 48/2019).

9. Úlohou ústavného súdu bolo v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti posúdiť, či sa najvyšší správny súd náležite vysporiadal s podstatnými námietkami sťažovateľky (ktoré sú v značnej miere totožné s námietkami uplatnenými v kasačnej sťažnosti) a či konanie pred ním nebolo poznačené takou kvalifikovanou vadou, ktorá by opodstatňovala kasačný zásah ústavného súdu.

10. Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu pritom nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s rozsudkom krajského súdu a zároveň v kontexte s rozhodnutiami orgánov verejnej správy, ktoré mu predchádzali.

11. Ústavný súd súčasne pripomína, že procesné postupy v daňovom konaní, zisťovanie a hodnotenie skutkového stavu ako aj výklad či aplikácia tzv. jednoduchého (podústavného) práva sú primárne zverené správcovi dane, resp. správny súdom v rámci prieskumu rozhodnutí orgánovej verejnej správy. Z ústavnoprávneho hľadiska môže byť posúdená len otázka, či skutkové zistenia majú dostatočnú a racionálnu základňu, či právne závery týchto orgánov verejnej moci nie sú s nimi v extrémnom nesúlade a či podaný výklad práva je ústavne konformný (I. ÚS 93/2022). Nič také však v prejednávanej veci sťažovateľky zistené nebolo.

12. Po detailnom oboznámení sa s obsahom namietaného rozsudku sa ústavný súd nestotožňuje s prezentovanou výhradou sťažovateľky o nedostatku jeho náležitého a jasného odôvodnenia. Najvyšší správny súd dostatočne reagoval na tvrdenie sťažovateľky o prekročení lehoty na výkon daňovej kontroly, keď v dôvodoch namietaného rozsudku poukázal na to, že daňová kontrola bola prerušená v období od 18. marca 2014 do 21. júla 2016 na účel realizácie medzinárodnej výmeny informácií v zmysle nariadenia Rady (EÚ) č. 904/2010 zo 7. októbra 2010 o administratívnej spolupráci a boji proti podvodom v oblasti dane z pridanej hodnoty (ďalej len „nariadenie Rady č. 904/2010“). Daňová kontrola pritom trvala celkom 327 dní, teda neprekročila zákonnú lehotu jedného roka, pričom časový úsek jej prerušenia sa podľa najvyššieho správneho súdu do zákonom určeného limitu pre výkon daňovej kontroly nepočíta. Postup správcu dane preto najvyšší správny súd nevyhodnotil ako odporujúci zásadám daňového konania a túto kasačnú námietku sťažovateľky považoval za nedôvodnú (body 25 až 29 namietaného rozsudku).

13. V súvislosti s touto námietkou ústavný súd dodáva, že prerušenie daňovej kontroly má za následok spočívanie lehoty na vykonanie daňovej kontroly, t. j. počas jednotlivých prerušení daňovej kontroly lehota na jej vykonanie neplynie, preto tieto časové úseky nemožno započítať do celkovej dĺžky trvania daňovej kontroly. Proces medzinárodnej výmeny informácií je nepochybne skutočnosťou, ktorú predpokladá hypotéza právnej normy upravujúca prerušenie daňového konania, resp. daňovej kontroly. Za istých okolností by prichádzalo do úvahy neakceptovanie (neprihliadanie) prerušenia lehoty na vykonanie daňovej kontroly (napr. pre neúčelnosť a neefektívnosť medzinárodnej výmeny informácií a pod.), avšak takéto námietky sťažovateľka v rámci konania pred správny súdmi a rovnako ani v ústavnej sťažnosti neuplatnila (obdobne IV. ÚS 370/2020).

14. Súčasne je potrebné doplniť, že počas prerušenia daňovej kontroly nebol správca dane oprávnený vyžadovať od sťažovateľky práve tú súčinnosť, v ktorej sú inkorporované mocenské nástroje zasahujúce do jej základných práv a slobôd. Inými slovami, počas prerušenia daňovej kontroly nemožno uvažovať o realizácii kontrolných úkonov správcu dane, ktoré svojou podstatou kontrolovaný daňový subjekt zaťažujú, a tým ho v jeho slobode a základných právach obmedzujú. (III. ÚS 726/2016). Sťažovateľka však ani netvrdí, že by zo strany správcu dane počas prerušenia daňovej kontroly k takýmto invazívnym aktivitám dochádzalo (aj keby to tak bolo, sťažovateľka by bola oprávnená súčinnosť odoprieť).

15. Ústavný súd v tomto smere rovnako ako najvyšší správny súd upriamuje pozornosť na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) vo veci C-186/20 HYDINA SK s. r. o.

proti Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky z 30. septembra 2021, ktorý sa týka výkladu čl. 10 nariadenia Rady č. 904/2010. Súdny dvor konštatoval, že predmetné nariadenie, ktorého cieľom je prostredníctvom zavedenia spoločného systému spolupráce medzi členskými štátmi prispieť k zabezpečeniu správneho výmeru DPH, neupravuje maximálnu dĺžku daňovej kontroly ani podmienky prerušenia takejto kontroly, ak sa začne postup výmeny informácií stanovený týmto nariadením. Zdaniteľná osoba sa preto nemôže odvolávať na uvedené nariadenie s cieľom napadnúť zákonnosť prerušenia daňovej kontroly, ktorá sa jej týka, z dôvodu neprimeranej dĺžky tohto prerušenia. Článok 10 nariadenia v spojení s jeho odôvodnením 25 sa má preto podľa Súdneho dvora vykladať v tom zmysle, že nestanovuje lehoty, ktorých prekročenie môže ovplyvniť zákonnosť prerušenia daňovej kontroly stanoveného právom žiadajúceho členského štátu dotedy, kým žiadaný členský štát neposkytne informácie požadované v rámci mechanizmu administratívnej spolupráce stanoveného týmto nariadením.

16. Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ústavný súd konštatuje, že konajúci kasačný súd ústavne akceptovateľným spôsobom objasnil, z akých dôvodov považoval rozsudok krajského súdu za zákonný a vecne správny, preto ho nemožno označiť za arbitrárny či nepreskúmateľný, ako to tvrdí sťažovateľka v ústavnej sťažnosti. Je síce pravda, že najvyšší správny súd neposkytol osobitnú reakciu na rozsudky najvyššieho súdu, na ktoré odkazovala sťažovateľka v kasačnej sťažnosti, avšak na druhej strane svoj právny záver podporil už citovaným rozhodnutím Súdneho dvora.

17. Podstata ďalších formulovaných námietok predstavuje nesúhlas sťažovateľky so záverom finančných orgánov a konajúcich správnych súdov o nesplnení podmienok na uplatnenie nároku na odpočítanie DPH.

18. Najvyšší správny súd v dôvodoch namietaného rozsudku v tejto súvislosti zdôraznil, že zákon o DPH (do ktorého ustanovení bola prevzatá smernica Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty) stanovuje konkrétne podmienky, ktorých splnenie sa vyžaduje na vznik nároku na odpočítanie DPH. Záver o odopretí práva na odpočet DPH v prípade sťažovateľky je pritom postavený práve na tom základe, že sťažovateľka neuniesla dôkazné bremeno a neposkytla žiadnu kvalifikovanú obranu, pokiaľ ide o preukázanie, že nadobudnuté nehnuteľnosti boli použité v rámci jej ekonomickej činnosti. Napriek výzve správcu dane sťažovateľka relevantným spôsobom nevyvrátila vzniknuté pochybnosti, že išlo len o účelovú transakciu realizovanú na účel dosiahnutia daňového zvýhodnenia. Najvyšší správny súd zdôrazňujúc, že dôkazné bremeno v tomto smere zaťažovalo sťažovateľku ako iniciátorku na odpočítanie DPH, pritom explicitne v bode 42 rozsudku poukázal na konkrétne skutočnosti vyvolávajúce dôvodné pochybnosti správcu dane a spochybňujúce tak vznik predmetného nároku sťažovateľky. Opodstatnené pochybnosti orgánov verejnej moci umocnilo taktiež to, že sťažovateľka nevedela predložiť žiaden dôkaz o úhrade kúpnej ceny za dané nehnuteľnosti (celkom v sume 2 760 000 eur, pozn.), ktorá sa aj podľa najvyššieho správneho súdu javila ako neprimerane vysoká, keďže kúpna cena určená v znaleckých posudkoch vyhotovených v rámci trestného konania bola približne desaťnásobne nižšia. Bez právneho významu pritom neostalo, že sťažovateľka podľa zistení správcu dane reálne nedisponovala takými finančnými prostriedkami, aby mohla hoc aj v splátkach danú kúpnu cenu uhradiť. Najvyšší správny súd k sťažovateľkou tvrdenému zásahu do zmluvnej autonómie strán, pokiaľ ide o určenie kúpnej ceny, dodal, že ak si sťažovateľka uplatnila nárok na odpočítanie DPH, je namieste, aby preukázala realnosť

dohodnutej kúpnej ceny, od ktorej sa následne odvíja aj suma uplatnenej dane (body 43 a 44 rozsudku). Nemožno súčasne prisvedčiť tvrdeniu sťažovateľky, že tak daňové orgány, ako aj správne súdy neprihliadli na skutočnosť, že nadobudnuté nehnuteľnosti boli predmetom nájomnej zmluvy uzavretej 1. novembra 2013, čím bola podľa sťažovateľky splnená podmienka vyžadujúca použitie plnenia (nehnuteľnosti) v rámci predmetu jej podnikateľskej činnosti. Najvyšší správny súd totiž, stotožňujúc sa s názorom správcu dane, uviedol, že išlo len o účelovú obranu sťažovateľky, keďže nájomca – obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ], bola do obchodného registra zapísaná 29. októbra 2013 a jej sídlo sa nachádzalo na adrese [REDAKOVANÉ] t. j. na adrese, kde bola na spevnenej ploche umiestnená stavebná bunka – kiosk (bod 39 rozsudku).

19. Ústavný súd v podobných prípadoch považoval za ústavne konformný záver, že v prípade správcov dane preukázaných pochybností o uskutočnení zdaniteľných plnení prechádza dôkazné bremeno na daňový subjekt. Napríklad v uznesení č. k. III. ÚS 78/2011 z 23. februára 2011 ústavný súd konštatoval, že „Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte – žalobcovi [§ 29 ods. 8 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. (účinného do 31. decembra 2012, pozn.) v spojení s § 49 ods. 2 a § 51 zákona o DPH). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu – žalobcu, ktorý disponuje svojím právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený.“

20. Takýto zásah do autonómie jednotlivca je totiž odôvodnený verejným záujmom na stanovení, vymeraní a výbere dane (II. ÚS 705/2017, IV. ÚS 183/2021). Vo vzťahu k režimu DPH priamo zákon o DPH ustanovuje v § 49 ods. 1 a 2 písm. a) a § 51 ods. 1 písm. a) podmienky, ktorých kumulatívne splnenie sa vyžaduje na vznik nároku na odpočet DPH. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, tovar alebo služby boli reálne dodané, a to práve osobou uvedenou vo faktúre a že tieto plnenia boli poskytnuté v rámci jeho ekonomickej činnosti (obdobne II. ÚS 226/2021).

21. V prípade, ak orgány verejnej správy a následne správne súdy pri rozhodovaní dodržali podmienky stanovené zákonom a uviedli, z ktorých dôkazov vyvodili svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri ich hodnotení riadili, nie je až na výnimky tzv. extrémneho rozporu medzi skutkovými zisteniami a právnymi závermi z nich vyvedenými v právomoci ústavného súdu predmetné hodnotenie posudzovať či dokonca vykonať iné hodnotenie dôkazov. Ústavný súd konštatuje, že už citované právne závery najvyššieho správneho súdu takýto extrémny rozpor nepredstavujú.

22. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd tak uzatvára, že napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu (nadväzujúci na rozsudok krajského súdu) v kontexte uplatnenej sťažnostnej argumentácie nevykazuje z ústavného hľadiska také relevantné nedostatky, ktoré by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Práve naopak, ústavný súd považuje napadnutý

rozsudok za logicky, zrozumiteľne a dostatočne odôvodnený, argumentačne konzistentný a presvedčivo reagujúci na všetky podstatné kasačné námietky sťažovateľky. Ústavný súd preto odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

23. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. septembra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu